

Klusjes mannen en vrouwen welkom in oktober, interesse?

Benefietconcert Groningen 12-06-2003, Ruiru, Kenia

Jambo nieuwsbrief lezers (is hallo in Swahili)

Habari ?(Hoe gaat het)

Ik ben weer terug in Kenia na een reis van 7 weken en 2 dagen.

De reis was bedoeld om mensen te vertellen over het weeshuis.

Ik heb heel veel lezingen mogen geven zowel in Nederland als in Engeland en daar ben ik dankbaar voor. Ik heb veel nieuwe mensen ontmoet en daarnaast veel mensen die ik alleen kende van naam of vanwege e-mail contact, deze mensen hebben nu een gezicht en een stem gekregen voor mij. De kinderen hadden de dagen afgeteld, ik had mijn ticket verlengd en daar moest ik ze wel een hele goede reden voor geven. Honderd uit vragen ze me over Nederland en Engeland, "Wat heb je gegeten (altijd eerste vraag hier) wie heb je gezien, heb je die en die gezien en die? "Dan vragen ze naar mensen die hier ooit op bezoek zijn geweest en in veel gevallen kan ik zeggen dat ik die persoon wel heb gezien en dat die persoon de groeten doet en zo.

Daniel blijft maar vragen of ik zijn sponsors heb gezien en ik blijf hem maar uitleggen dat dat niet een persoon is maar een groep en dat ik die inderdaad heb gezien, hij wil ze ook graag zien, een foto of zo. Ik weet dat ik brieven voor hem in de tas heb maar zeg dat nog even niet. Maandag krijgt iedereen tegelijk iets, hetzij van sponsors persoonlijk of van mensen die algemeen iets hebben gedaan.

(Dat ik trouwens die grens weer over gekomen ben zeg. ik kreeg alleen een flinke waarschuwing, ik heb al eens eerder in moeten leveren bij de grens dus ik was blij, maar ik kan jullie zeggen dat mijn bagage even zwaar was als mijn eigen gewicht.)

Terwijl ik met de kinderen zit te kletsen realiseer ik me des te meer hoe ik al die prachtige mensjes gemist heb. Ik besluit om vooral nog niet aan het werk te gaan maar allereerst eens goed met deze kinderen van het leven te genieten, want voor deze kinderen doen we het toch allemaal. Ik wil jullie met deze nieuwsbrief laten meegenieten van mijn vrije weekend.

In mijn bagage zaten onder andere ballonnen en daarmee hebben we een spel gedaan.

Alle jongetjes kregen een ballon die ze moesten ombinden en vervolgens moesten ze de ballonnen van de anderen stukmaken en degene die als laatste zijn ballon hield was de winnaar, we spelen normaal nooit om prijzen maar deze keer wel en voor de jongetjes was dit een voetbal, een superprijs waardoor het spel super fel gespeeld werd.

Jongetjes gingen schuilen, hun ballon verbergen, leeg laten lopen en weer opblazen, en hierdoor kwam er geen einde aan het spel, uiteindelijk besloten we ze nog drie minuten te geven en daarna gingen we 1 minuut aftellen en aanvallen met zijn allen...60..59.58 .en iedereen die al af was en alle meisjes stormden het veld op, John Gitinji heeft gewonnen.

Toen waren de meisjes aan de beurt, voor een rok..duurde nog langer .uiteindelijk hebben we de finalisten op een klein oppervlak laten vechten maar de ballonnen knapten gelijktijdig, we veranderden de regels en toen moesten de kandidaten een ballon opblazen en de ballon die het eerste knapt geeft de winnaar, er wordt geblazen en geblazen en dan dan blijkt er een gaatje te zitten in 1 van de ballonnen en kan 1 persoon dus nooit winnen.

We gaan opnieuw met 2 nieuwe ballonnen..alsof het leven op het spel staat wordt er geblazen, iedereen staat er omheen en "Bang!!!"daar gaat de ballon van Esther en dat maakt haar de winnaar!

Ik ga even naar kleine David, hij zit aan de kant van het grasveld, hij is blijkbaar moe.

David heeft een hartafwijking, over hem zitten we allemaal erg in. Over hem kreeg ik veel onrust toen ik in Nederland

was.

Hij heeft tijdens mijn afwezigheid in Kenyatta Hospital gelegen, hij zit onder de medicijnen en nu moet hij stabiliseren en als dat gebeurd is kan een operatie plaatsvinden. Grappige David, ook nu niet een zielig maar een grappig, uniek kereltje.

Zijn gewrichten doen pijn en zijn opgezet omdat zijn bloed de afvalstoffen niet goed afvoert, hij moet in beweging blijven.

Ik heb uit Nederland een rolstoel mee kunnen nemen voor gevallen als John Boy die in November 2002 is geopereerd aan zijn manke been en voor gevallen als David.

Na het ballospel gaan we de slaapkamers langs om ansichtkaarten op te hangen die toegestuurd zijn uit Nederland. Ook hangen we posters op die ik kreeg van een ex vrijwilligster, in iedere slaapzaal eentje. De kinderen vonden het prachtig en duwden elkaar aan de kant om het allemaal maar goed te kunnen zien.

Zondag, onder de golfplaten in de eetzaal schalt vrolijk gezang, lachende gezichten en zelfs is het drumstel aanwezig, het drumstel was al twee jaar kapot maar 1 van de grote jongens heeft alles op alles gezet en het gerepareerd. Ik voel me dankbaar dat ik hier mag zijn en zou willen dat jullie dit allemaal eens mee konden maken. Zodat jullie deze spontaniteit deze eerlijkheid en dankbaarheid kunnen voelen. Susie staat op, 1 van de grotere meisjes die de kerk leidt en ze roept: "Praise God" en de kinderen roepen "Amen" Dat is geen gegeven hier hoor dat gebeurt alleen wanneer Susie de kerkdienst doet. Susie gaat verder en roept: "Ehhhhh, Ehhhhhhh, didn't you have your breakfast today?, Because that is how your singing, your not singing to any man but remember...many didn't see this day, nobody knows when he or she will die isn't, who of you know when you he will die? I can die before I leave this door, so let me do all the things I do as it was the last time I do them, Praise God" De kinderen roepen " Amen"

"Now" zegt Susie "Let us dance and sing for our God. Let us shake the Devil of"

"Shake the Deviiiiii of, Shake the Devil of..Shake shake shake.heeeeeeee shake the Devil of

Terwijl de kinderen helemaal uit hun dak gaan gaat Susie er doorheen met "Shake it then, Shake him of, brothers and sisters".

Ik kijk naar Susie en denk ineens: "Wat ben je toch een speciaal mensje, wat is het toch mooi dat jij hier staat voor hetzelfde was je niet in het weeshuis gekomen en nu dood geweest.

Ik bekijk hoe ver het is met het soapstone-project, het nieuwe project waarbij kinderen creatief aan de slag gaan met Afrikaanse materialen te samen met een goede maar dure Keniaanse docent. Ik heb mijn ogen uitgekeken, het enthousiasme van groot en klein hoe ze me lieten zien wat ze allemaal al gemaakt hadden. De kleintjes breken tijdens de rondleiding bijna mijn vingers want ieder wil er een. Nieuwe Martha(Haar haar had er al afgemoeten op de dag dat ze in het weeshuis kwam begin April maar ze krijste de wereld bij elkaar, onder de ringworm zit ze..) heeft eindelijk naar veel geschreeuw haar hoofdje kaal, het was ook scheerdag vandaag, ze draagt een muts en lacht verlegen c.q. ondeugend als ik het mutsje omhoog doe, Catherine ook nieuw blijft aan mijn vingers hangen en knuffelen, Moses vindt al die concurrentie maar niets, ook Mary die vorig jaar Maart kwam, zij hebben toch zeker ook dat voorrecht.

De soapstone docent is geen onbekende in Kenia en de kinderen laten me fotoboekjes zien van zijn werk. De kinderen schateren van het lachen bij het omslaan van de bladen van het fotoboek, de foto's beginnen niet bij zeepbakjes zoals de kinderen nu maken maar met naakte mensen.

Ik ga zitten op het gras, Jane valt gelijk in slaap op mijn schoot of ze doet alsof, Catherine heeft er lol in om naar me te kijken en weg te kijken, ik geef haar een kus in haar oor en ze schaterde het uit, Leah ligt vredig op mijn schoot, ze weet dat dat goed is en dat ze daar even van mag genieten. Simon probeert de rust te verstoren met zijn ondeugende grappen..Rijk ben ik in mijn hart. Ik ben gelukkig van binnen met al die kinderen, die alleen maar aan me hangen vandaag en mijn vingers bijna breken, de lagere school is klaar, een huis voor mij is bijna klaar, zoveel nieuwe plannen, het soapstone-project, het krijgt voeten in aarde.....we zijn op de goede weg, dankzij unieke mensen, mensen zoals u, kunnen mensen zoals, Susie, David, Moses, Catherine en Leah, Ester en al deze andere unieke kinderen gered worden door een leven in SOFCC.

Ik hoop jullie allen door middel van deze brief een impressie te hebben gegeven van mijn eerste dagen terug in het weeshuis. Het laatste deel van de brief wil ik gebruiken om twee initiatieven naar voren te brengen die opgezet zijn in Nederland en daarnaast wil ik de muur onder uw aandacht brengen.

Aandachtspunten:

Benefiet concert.

Op 29 juni wordt er een benefietconcert gehouden in de Huize Maas aan de vismarkt in Groningen, de opbrengst gaat volledig naar het weeshuis Spirit of Faith. Met de opbrengst willen we een stukland gaan kopen i.v.m. uitbreiding. De kaarten zijn 15 Euro per stuk en verkrijgbaar bij Cafe "Le Barrage" in de Gelkingestraat in Groningen en bij D'Hairfashion in Helpman en bij de kassa van Huize Maas of via e-mail phbult@tiscali.nl Meer info is te lezen op www.riafennema.nl onder het kopje "nieuws".

Bouw team

Wie heeft en zin en tijd om de eerste twee weken van oktober eens flink te komen klussen in het weeshuis? Het is de bedoeling dat het dak gerepareerd gaat worden o.a van het jongens verblijf (is van golfplaten). Het klusevenement wordt georganiseerd door Tineke Schmits die al vele jaren ervaring heeft in dergelijke projecten..De klussers krijgen hier gratis onderdak, men moet wel het vliegticket zelf bekostigen.

Interesse? Neem dan vandaag nog contact op met:

Tineke Schmitz

Tel: 010-5221554

Mobiel: 06- 13730148

E-mail: tineke.schmitz@12move.nl

Muur

Dat brengt me automatische bij de muur.

Want de muur moet in Oktober wel staan natuurlijk.

In een eerdere nieuwsbrief schreef ik dat we aan het sparen zijn voor een muur.

De muur omgrent 1 deel van het weeshuis, het deel waar het toekomstige high school/guest house komt en waar mijn huis komt.

Mijn huis vordert snel maar ik kan er niet wonen voordat de muur is gebouwd.

Vrijwilligers zijn tot de tijd dat de muur klaar is niet meer welkom om te blijven slapen.

Veiligheid is belangrijk, het is een basisbehoefte, ook voor mij.

Ik heb geld gekregen tijdens de lezingen en dat zal ik gebruiken voor de muur, er is geld op mijn rekening gestort voor de muur, maar we zijn er nog niet.

De muur is 180 meter lang en 3.10meter hoog. Het kost 46 Euro om 1 meter muur van 3meter hoog te sponsoren, uw naam komt op een plak die op de muur komt te hangen.

Mensen die willen steunen financieel kunnen dit doen door 46 Euro te storten op

Rekening nr. 32.09.53.580 Stichting Weeskinderen Kenia t.a.v. Ria, muur.

Rabobank Sassenheim.

Als u geld overmaakt voor de muur stel ik het zeer op prijs als u mij daar via e-mail van op de hoogte stelt, dan weet ik ook hoever het is n.l., bankafschriften laten zo wie zo twee weken op zich wachten

Op de website www.riafennema.nl kunt u de stand bijhouden.

Kwaheri (is tot ziens in Swahili)

Ria Fennema